

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 32Csp/164/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119212671
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8119212671.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore žalobkyne D. P., F. XX.XX.XXXX, T. E. X, XXX XX H., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 648,63 eura takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 100 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .
- III. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 05.08.2019 domáhala voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1 648,63 eura a náhrady trov konania.
2. V žalobe uviedla, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11Csp/79/2018 bola v konaní o uloženie povinnosti žalovanému zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa úspešná. Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, keď svoje práva musela brániť v súdnom konaní podaním žaloby. Uviedla, že žalovaný jej na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500112097 z 24.04.2015 mal poskytnúť úver vo výške 1 050 eur, avšak v skutočnosti jej bol poskytnutý úver vo výške 945 eur, keďže žalovaný si odrátal sumu 105 eur ako poplatok za poskytnutie úveru. Žalovaný listom z 28.02.2018 požiadal jej zamestnávateľa o vykonávanie zrážok zo mzdy v celkovej výške 1 799,72 eura. Keďže v tom čase žalovanému zaplatila 793,91 eura, mal žalovaný nárok len na doplatenie istiny vo výške 151,09 eura. Žalovaný sa tak chcel na jej úkor obohatiť o sumu 1 648,63 eura (1 799,72 eura - 151,09 eura).
3. Žalobca ako dôkazy označil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp/79/2018 spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, list žalovaného zo dňa 28.02.2018 - žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy, odpoveď žalovaného zo dňa 19.02.2018.
4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a navrhol ju ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že účelom ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadostučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v

súdnom konaní a nie primerané zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich uplatnenie v súdnom konaní). Žalovaný poukázal na to, že okrem podanej žaloby v tomto konaní bola v časovej bezprostrednosti podaná aj žaloba o primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 337,86 eura pod sp. zn. 8Csp/141/2019. Žalobcovi nič nebránilo uplatňovať primerané finančné zadosťučinenie už v uvedenom konaní. Ide tak o multiplikovanie súdnych sporov. Postup žalobkyne sa javí tak, že začatím separátnych konaní neumožňuje posúdiť tvrdený nárok komplexne, ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobkyňa doposiaľ neuhradila ani sumu, ktorú od žalovaného prevzala. Z tabuľky predloženej žalovaným vyplýva, že žalovaná uhradila doposiaľ sumu 813,10 eura. Žalovaný navrhol spojiť toto konanie s konaním vedeným pod sp. zn. 8Csp/141/2019.

5. Súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní konanom dňa 29.01.2020. Súd v zmysle § 180 CSP pojednával v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, ktorý svoju neúčast' ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal. Právny zástupca žalobkyne zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp/79/2018 spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, listom žalovaného zo dňa 28.02.2018 - žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy, odpoveďou žalovaného zo dňa 19.02.2018, vyjadrením žalovaného a na základe takto vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav veci:

6. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 11Csp/79/2018 - 80 zo dňa 05.10.2018 uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.04.2015 k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.04.2015 uzavretej medzi stranami na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

7. Z odôvodnenia rozsudku okrem iného vyplýva, že pre platnosť dohody o zrážkach zo mzdy sa vyžaduje písomná forma s poukazom na § 551 ods.1 Občianskeho zákonníka. Je pritom nepochybné, že formulár dohody najprv podpísala žalobkyňa, v tom čase úver ešte schválený nebol, a preto je logické, že do formulára spornej dohody boli až neskôr rukou dopísané jej povinné náležitosti a to konkrétne výška úveru ako základ zabezpečovanej pohľadávky a výška mesačnej zrážky zo mzdy. Tie mohli byť dopísané až vtedy, keď žalovaný úver schválil, čo bolo o 2 dni po podpise dohody žalobkyňou. Nepochybne teda tieto základné náležitosti dohody o zrážkach zo mzdy neboli uvedené v čase podpise dohody žalobkyňou, a preto nemožno spornú dohodu považovať za platne uzavretú pre nedodržanie písomnej formy s poukazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka o kontraktácii zmluvy. Spornú dohodu o zrážkach zo mzdy možno však považovať za neplatnú aj v dôsledku neurčitého vymedzenia zabezpečovanej pohľadávky a to s poukazom na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Koncipovanie dohody v tejto časti v tom zmysle, že pohľadávka žalovaného zabezpečená touto dohodou je tvorená úverom vrátane všetkých prípadných revolvingov, príslušenstvom úveru, nákladmi, ktoré žalovanému vzniknú v súvislosti s vymáhaním pohľadávok a ďalšími prípadnými pohľadávkami žalovaného, ktoré súvisia s touto zmluvou súd považuje za neurčité. Súd navyše spornú dohodu o zrážkach zo mzdy považoval aj za neprijateľnú zmluvnú podmienku v dôsledku toho, že zabezpečuje aj pohľadávku, na ktorú žalovaný nemá nárok. V tejto súvislosti sa súd zaoberal posúdením záväzku žalobkyne zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú táto dohoda zabezpečuje. Uvedenú zmluvu súd posúdil podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, t.j. v znení účinnom od 1.4.2015 do 29.9.2015. Nepochybne v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi stranami chýba údaj o odplate, predpokladoch použitých pre výpočet RPMN (nestačí totiž len uviesť výšku RPMN) a chýba údaj o splatnosti splátky. Navyše súd mal za to, že chýba aj písomná dohoda ako zmluvný konsenzus oboch strán pri údají o RPMN opäť vzhľadom na kontraktačný proces vyplývajúci z § 43a a nasl. Občianskeho zákonníka. Z dokazovania totiž vyplynulo, že výška RPMN bola iná v návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalobkyne (27,04 %) a iná v akceptácii žalovaného (26,53%). Je pritom bezvýznamné, že ide o zmenu pre spotrebiteľa výhodnú, keďže rozhodujúci je záver o tom, či vznikla platná dohoda o RPMN v písomnej forme. S poukazom na § 44 ods. 2 vetu prvú Občianskeho zákonníka, totiž v dôsledku tejto zmeny RPMN je potrebné vyjadrenie žalovaného považovať za nový návrh zmluvy, ktorý by však žalobkyňa musela písomne akceptovať, k čomu však nepochybne nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN písomnou formou preto spôsobuje absenciu tejto povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyššie uvedené chýbajúce náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobujú následok vyplývajúci z § 11 ods. 1 písm. b) Zákona č. 129/2010 Z.z. spočívajúci vo fikcii o bezúročnosti a bezpoplatkovosti

úveru. Znamená to, že žalobkyňa má voči žalovanému dlh len vo výške sumy poskytnutého úveru a to bez akýchkoľvek poplatkov a zmluvných úrokov.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 01.11.2018.

9. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred nepriateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie spotrebiteľovi

- a) ukladať povinnosť bez právneho dôvodu,
- b) upierať práva podľa § 3.

10. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná pokiaľ ide o základ uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobkyňa pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Z rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11Csp/79/2018 - 80 vyplýva, že žalobkyňa ako spotrebiteľ a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 24.04.2015 zmluvu o revolvingovom úvere a súčasne dohodu o zrážkach zo mzdy dlžníka č. 8500112097. Okresný súd Prešov rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia predmetnej Dohody o zrážkach zo mzdy dlžníka z dôvodu, že ide o neprijateľnú a teda neplatnú dohodu o zrážkach zo mzdy, resp. že dohoda o zrážkach zo mzdy vykazuje znaky neplatnosti právneho úkonu (§ 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 46 ods. 2, § 40 ods. 1, § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Zároveň súd konštatoval, že zmluva o úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a preto je bezúčinná a bez poplatkov. V danom prípade súd vychádzal z odôvodnenia vyššie uvedeného rozhodnutia, ktoré konštatovalo porušenie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa.

11. Súd poukazuje na ust. § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je ujma. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Uvedená skutočnosť v danom prípade vyplýva z vyššie citovaného rozsudku. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

12. Pokiaľ ide o výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na to, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo 652/2001, podľa ktorého, cit: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokom, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“

13. Zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je jednak satisfakčná funkcia, tá sa však týka len konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadosťučinenie priznané v relatívnej podobe. Okrem toho má primerané finančné zadosťučinenie aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od používania neprijateľných zmluvných podmienok či používania zmlúv neobsahujúcich zákonom predpísané náležitosti. Napokon existuje tu sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné a teda za neplatné, zákaz použitia sporných dohôd o zrážkach zo mzdy (iných príjmov), prípadne konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi (ide de facto o morálne odsúdenie), javí sa byť nedostatočným. Nemožno zabúdať na to, že bol to práve žalovaný, kto sa dopustil konania v rozpore so zákonom.

14. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, a preto žalobe vyhovel, avšak iba sčasti. V danom prípade súd považoval za spravodlivé priznať finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur, ktoré je primerané povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a ktoré zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi primeranú satisfakciu a súčasne pôsobí dostatočne odradzujúco pre žalovaného, ktorého má „motivovať“ k tomu, aby sa v budúcnosti vyhol predkladaniu vadných zmlúv spotrebiteľom. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nemusí byť totožná s výškou hrozacej materiálnej ujmy. Takýto názor by neumožnil zohľadňovať konkrétne skutkové okolnosti tej - ktorej veci, čo by viedlo k prílišnému formalizmu. Zákon hovorí o „primeranom“ finančnom zadosťučinení, čo podľa názoru súdu má umožniť súdu posúdiť a zohľadniť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. Primeraným finančným zadosťučinením sa odškodňuje ujma nemateriálnej povahy, preto nie je možné prihliadať iba na možnú hroziacu škodu v materiálnej sfére žalobcu, ale je potrebné zohľadniť aj iné skutočnosti.

15. Na tomto mieste súd upriamuje pozornosť na to, že primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 1Odon 4597). O to viac nemožno chápať primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu škody, ktorá žalobkyni hrozila. Preto nemôže obstať tvrdenie žalobkyne, ktorá odvodzuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia zo sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor obohatiť. Práve preto, že v prípade primeraného finančného zadosťučinenia ide o nárok, ktorý podlieha voľnej úvahe súdu (ktorá však musí byť podložená konkrétnymi skutkovými okolnosťami), je potrebné vychádzať z povinnosti žalobkyne tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré ju viedli k uplatneniu primeraného finančného zadosťučinenia práve v požadovanej výške. V danom prípade žalobkyňa okrem argumentu, že požaduje sumu 1 648,63 eura, o ktorú by sa žalovaný obohatil, ak by sa nedomáhala zdržania sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, pred súdom neprodukovala žiadne iné tvrdenia ohľadom požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa neuviedla žiadne ďalšie okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v požadovanej výške.

16. Ďalším faktorom, ktorý súd vzal do úvahy pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia bola skutočnosť, že žalobkyňa doposiaľ žalovanému nesplatila ani istinu úveru (uvedenú skutočnosť žalobkyňa nerozporovala).

17. Pri porovnaní s inými prípadmi, keď v dôsledku konania veriteľa došlo k zmenšeniu majetku spotrebiteľa (napr. reálnym preplatením úveru alebo tým, že spotrebiteľ si musel na úhradu pôvodného dlhu požičiavať opäť a prípadne ešte nevýhodnejšie) alebo priamymi či nepriamymi vyhrážkami, zastrášaním zo strany dodávateľa (napr. telefonátmi, osobnými návštevami, opakovanými písomnými výzvami), kedy uvedené konanie dodávateľa má nepochybne vplyv na psychiku či rodinný život spotrebiteľov, súd vyhodnotil finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur v tomto konkrétnom prípade ako primerané, keďže o spomínané prípady sa v danom prípade nejedná. Možno preto zhodnotiť, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 100 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Súd na záver pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na

úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co 137/2016 zo dňa 24.05.2017). Z týchto dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 100 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

18. Podľa čl. 3 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

Podľa čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

Podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Súd priznal žalobkyni náhradu trov konania v plnej výške napriek tomu, že jej nepriznal ňou požadovanú sumu primeraného finančného zadostučinenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V danom prípade výška nároku závisela od úvahy súdu. Úvaha súdu sa týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku, ten bol daný. Základná sadzba tarifnej odmeny advokáta sa pritom vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia (obdobne tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 20/2017 zo dňa 05.05.2017). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

20. Na záver súd dodáva, že nerozhodol o spojení tohto konania s konaním vedeným pod sp. zn. 8Csp/141/2019 v zmysle návrhu žalovaného a to z dôvodu, že o spojení vecí je oprávnený rozhodnúť ten sudca, u ktorého sa začalo konanie skôr. Je nepochybné, tiež z vyjadrenia žalovaného, že konanie sp. zn. 8Csp/141/2019 sa začalo skôr a preto súd v tomto konaní nebol oprávnený o spojení vecí rozhodnúť. Zároveň súd uvádza, že v čase termínovania tejto veci (31.10.2019) bolo konanie sp. zn. 8Csp/141/2019 už rozhodnuté rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 25.10.2019, ktorý v dôsledku odvolania podaného žalovaným ešte nenadobudol právoplatnosť a spis sa nachádza na Krajskom súde v Prešove. Keďže veci sa nachádzali v rôznom štádiu rozhodovania, nebolo ani možné spojenie týchto dvoch vecí.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).